

GEZONDHEIDSZORG ANNO NU: AFVINKEN

Onze moeder, 88 jaar, lijdende aan depressie en reuma, woonde tot voor kort zelfstandig in een grote flat, zonder hulp. Wij, haar kinderen – mijn broer werkzaam in de gehandicaptenzorg en ik in de gezondheidszorg – zagen haar al jaren achteruitgaan, zowel lichamelijk als geestelijk. Wij en onze partners probeerden haar zoveel mogelijk te ondersteunen. Verhuizen wilde moeder niet, hulp van buiten ook niet. We uitten onze zorgen bij haar huisarts die haar goed kent en met wie ze een goede band heeft. Die had het over oude bomen die je niet moet verplaatsen en vinkte de box 'oog voor de wens van de patiënt' aan.

Uiteindelijk voelde onze moeder toch wel voor verhuizen naar een kleiner onderkomen. Zelfstandig wonen ging niet meer lukken, en om een indicatie voor een verzorgingshuis te krijgen, volgde uiteindelijk een verwijzing naar de geriater. Die nam ruim de tijd en schrok van de depressieve klachten van onze moeder. Volgens protocol volgde er een MRI-scan; een psychogeriatrisch onderzoek was echter volgens hem niet betrouwbaar vanwege de depressieve klachten. Hij verwees ons naar de psychiater. En vinkte de box 'consult en onderzoeken volgens protocol' aan. Ook de psychiater nam ruim de tijd en stelde lichttherapie voor tegen depressie (bij iemand van 88 jaar, slecht ter been, reuma, gedesoriënteerd in tijd en plaats?). Ook moest moeders antidepressivum aangepast worden na overleg met geriater en reumatoloog. De psychiater vinkte de box 'succesvol consult volgens protocol' aan. Maanden verstreken, wij vernamen niets van de psychiater en kregen na vele malen zelf mailen en bellen te horen – van een ons en onze moeder onbekende arts-assistent – dat er na overleg met geriater en reumatoloog besloten was om de medicatie niet te veranderen. Navraag bij deze specialisten leerde dat er geen overleg geweest was...

Onze moeder had inmiddels nog steeds geen hulp, was toenemend depressief en gedesoriënteerd, belde ons dag en nacht en dreigde regelmatig met zelfmoord. Bij een door ons geïnitieerd bezoek aan de huisarts ontkende zij haar depressieve klachten en vond de huisarts het allemaal wel meevallen en vinkte wederom de box 'oog voor de wens van de patiënt' aan.

De reumatoloog deed volgens protocol de onderzoeken om te zien of de reuma onder controle was en vroeg meelevend of ze iets kon doen. Maar nee, helpen bij plaatsing in een verzorgingstehuis behoorde niet tot de mogelijkheden. Wel kon ze nu de box 'consult volgens protocol afgehandeld' afvinken.

Er volgde een nieuw bezoek aan de geriater, waar het psychogeriatrisch onderzoek nu opeens wel bleek te kunnen. Dit toonde, evenals de – inmiddels zes maanden oude! – MRI-scan, een ernstige alzheimer aan. Moeder zou een casemanager krijgen die zorg ging regelen. De geriater kon de box 'onderzoeken afgesloten en hulp geregeld volgens protocol' aanvinken.

De casemanager meldde zich enkele weken later en schrok van de thuissituatie, maar vond verhuizen naar een zorginstelling niet nodig: moeder moest gewoon hulp aan huis krijgen. Op onze uitleg dat moeder zich in haar eentje niet kon redden, de burens tot last was, voor haar eigen voordeur verdwaalde, ons continu dag en nacht belde, dreigde met zelfmoord en dat hulpverleners de flat niet in konden komen als zij niet opendeed, werd niet gereageerd. De casemanager vinkte de box 'hulp in gang gezet volgens de regels' aan. Er kwam thuiszorg en schoonmaakhulp. Zoals verwacht konden deze geen goed doen en werden ze regelmatig niet binnengelaten.

Ondertussen at moeder steeds slechter, viel steeds vaker en nam haar medicatie niet goed meer in. Uit wanhoop besloten mijn broer en ik en onze partners om onze zorg en ondersteuning af te bouwen en ons terug te trekken. En inderdaad, nu kwam er wel hulp, de casemanager schakelde het CIZ in, die wel een indicatie zag voor een verpleeghuis, maar niet voor een plaatsing op een gesloten afdeling. En vinkte de box 'indicatie volgens protocol' aan.

De casemanager regelde verzorgingshuizen om te bezoeken, die onze moeder, in de war zijnde, weigerde. Omgekeerd weigerden de verzorgingshuizen onze moeder vanwege gevaar voor weglopen... En vinkten de box 'patiënt niet geschikt voor ons tehuis' aan. Na opnieuw zes maanden vertraging en verdere achteruitgang, waarbij wij inmiddels met de burens hadden afgesproken om bij overlast door onze moeder de politie maar te bellen, volgde een nieuwe indicatiestelling door het CIZ, en zowaar: er was nu wel een indicatie voor een gesloten afdeling in een verzorgingshuis. Het CIZ kon ook weer een box afvinken. De casemanager kwam weer met namen van verzorgingshuizen en kon de box 'adequate hulp geregeld' afvinken. De meeste hadden een wachttijd van zes maanden of moesten nog gebouwd worden...

En toen was er die manager van dat ene verzorgingshuis, die keek naar mijn broer en mij, terwijl wij voor ons gevoel zonder overtuiging voor de zoveelste keer ons verhaal vertelden. Die echt luisterde, die eigenlijk geen plek had, maar die – zonder dat wij dat op dat moment wisten – de hele wachtlijst omzeilde onder het motto: die mensen hebben echt hulp nodig. En die binnen een week een plek regelde op een gesloten afdeling, waar onze moeder goed verzorgd wordt en de aandacht krijgt die ze nodig heeft. Die ene manager, die niet de box 'werken volgens protocol' aanvinkte, maar die 'out of the box' dacht en handelde en die echt luisterde. En wij, herstellende van lichamelijke en geestelijke klachten, wij vinken de box met een groot vraagteken aan als het gaat om gezondheidszorg anno nu.

Heeft u ook een perikel? Stuur uw verhaal naar redactie@medischcontact.nl